

na vrata mojega življenja. Beléžniku je naročeno, prvi dan po mojem pokopu to pismo tebi dati. V njem sem ti zapisal eno svojih hiž ter vsako leto po 200 gld. iz moje imovine. A jeden uvèt (pogoj) ti stavim: v hudobnej Sodinovej hiži dalje ne prebívaj! Njega ubogej ženi in sinovi pomagaj, kakor ti serce veleva; a ž njim pretergaj vsako zvezo.

Ostani srečno dete mojega nesrečnega prijatelja! Oprosti mi, kar sem hudega storil tvojima roditeljema, in prosi Boga, da se usmili moje uboge duše.

Jurij Terček.

Vsi so bili gáneni, ko so slišali to pismo čitati. Na konci je Kosana dostavila: „denes je pokazal Gospod, kako dobra dela plačuje in huda kaznuje.“

„Barica bode zdaj gosposka“ reče Ivanko, ter niti poznati nas ne bode smela, ako nas kje sreča.“

„Kako moreš to govoriti? Ali sta me vidva mislila od sebe spoditi, ko sem bila uboga in sama? In da bi jaz bila tako nehvaležna ter vaju mogla ostaviti, ker me je doletela sreča? Vidva ostaneta pri meni, ker z vama živeti mi nij prepovedal moj dobrotnik.

* * *

Minolo je dvajset let. Starica Mara je naglo za svojim gospodom šla na ón svet. Ivanko je bil slaven živopisec a Barica njegova žena. Kosana je pozabila nekdanjo žalost, ter hitro okrevala, in zdaj ziblje dva ljubeznjiva vnuka.

Milo je gledati, kadar z večera vsa družina klečé moli za pokojne roditelje, sorodnike in dobrotnike ter kadar očetovej prošnji: „Gospod jim daj večni mir in pokoj!“ odgovarjajo prijetni otročji glasovi: „in večna luč naj jim svéti.“

Kdor zdaj vidi Kosano, Ivanka in Barico, ne bi mislil, kaj so v življenji hudega prebili. Božja roka ima svoje poti, različne od potov nemirnega sveta.

Sirota Barica je bila angel, ki je otéla in osréčila dve duši, bližajoči se k pogubi.

Jež in lisica.

Z belim snegom vse je krito,
Kamor sézajo oči;
Burja vije silovito,
In lisica v jazbi spí.

Jež mrázóten se približa,
V suknjo ternovo zavít,
Pred lisico se poniža,
K njej bi rad se šél toplít.

Omečiti jo izkuša,
Terka, prosi, naj odpré,
Ker ga ona ne posluša,
Plakati na glas počné:

„Vedno tíčal rad bi v kotu,
Tetka! tam bi tih sedél;
Nič bi vam ne bil na potu,
Ko bi stréšico imél!“

„Bodi si!“ lisica reče,
„A razgrájati ne smeš!“
Prime ključ, odpirat teče;
V kočó pritrepéče jež.

Meju črevlje popetáne
V klóbbko se za peč je zvil;
Tam poníglavec*) ne gane,
Kakor da bi mertev bil.

Tretji dan, četerti mine,
Jež je zopet korenják,
Stare črevlje vse odrine,
Stegne se in zverne vznak.

Vstane, berke si zaviha,
Naščetini gerbast méh,
V skledé, lonce, les udriha, —
Zaropoče sneg od stréh.

Gospodinja ga okara,
Da je to poslopje njé;
„Mólči, sitna baba stara!
Če za kaj si, plani v mé!“

Z bódlji vánjo zasadí se,
Dreza spredaj jo in zad;
Žena brani mu zobmi se,
Poženéta se do vrat.

Náglo on se ključa prime,
Ter ga čersto zavertí,
In lisico sredi zíme
Izpod strehe zapodí.

Tak je bil ta jež-možiček,
Da ga nič nij pekla vest,
Ko v lisíci se gradiček
Síloma je vrnil sést.

Zveženj**) je lisica vzela,
Dela, si ga na glavó,
In za pálico prijéla,
Šla v deveto deželó.

* * *

Vedno bila je sirota
Darežljiva nemodróst;
Nepremišljena dobrota
Vedno sebe grize v kost.

X.

*) Potuhnenec. — **) Cula.